

Αθώα πλάσματα

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΣΤΑΜΑΤΗ
ΣΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

✱

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

- Σαν τον κλέφτη μες στη νύχτα*, μυθιστόρημα, 2002
Οδός Θησέως, μυθιστόρημα, 2003
Μητέρα Στάχτη, μυθιστόρημα, 2005
Αμερικάνικη φούγκα, μυθιστόρημα, 2006
Βίλα Κομπρέ, μυθιστόρημα, 2008
Ελληνικά εγκλήματα 3 (συμμετοχή), 2009
Σκότωσε ό,τι αγαπάς, μυθιστόρημα, 2009
Θρυλικές ιστορίες, 2010
Κυριακή, μυθιστόρημα, 2011
Μπαρ Φλωμπέρ, μυθιστόρημα, 2012
Μπορείς να κλάψεις μες στο νερό;, μυθιστόρημα, 2012
Χαμαιλέοντες, μυθιστόρημα, 2013
Μελίσσια, μυθιστόρημα, 2014
Το βιβλίο της βροχής, μυθιστόρημα, 2015
Ο έβδομος ελέφαντας, μυθιστόρημα, 2016
Μοτέλ Μορένα, μυθιστόρημα, 2017
Ο άντρας της πέμπτης πράξης, μυθιστόρημα, 2018
Αθώα πλάσματα, μυθιστόρημα, 2020

ΠΟΙΗΣΗ

- Αρχιτεκτονική εσωτερικών χώρων*, 1993
Απλή μέθοδος των τριών, 1995
Ποτέ δεν είμαστε μόνοι, 2004

ΠΑΙΔΙΚΑ

- Ο Άλκης και ο λαβύρινθος*, 2008

ΑΛΕΞΗΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΑΘΩΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Αλέξης Σταμάτης – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 20

1η έκδοση: ΜΗΝΑΣ 2015

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Θεμιστοκλέους 104, 106 81 Αθήνα

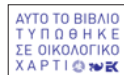
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-381.63.10 FAX: 210-382.25.30

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-6684-6

ΚΕΦΑΛΑΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Σελήνη και λίθος	15
Ο εγκληματίας και ο άγιος	32
Η επίσκεψη	42

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Είμαστε πια ένα δίπολο	53
Παιδί και φάντασμα	64
Τα είδα όλα	74
Ο Άνθρωπος-Βολβός	92
Οι λόφοι πεθαίνουν πριν από εμάς	106
Μερικές ζωές υπάρχουν για να δείχνουν στους άλλους πώς γίνεται η δουλειά	121
Το φως των τυφλών	137
Τα αισθηματικά διλήμματα λύνονται σωματικά	150
Παλιοί καιροί	164

Άκου σκοτεινά	176
Ο δήμιος	191
Το συλημένο αρχείο	206
Μαχαίρι και δαχτυλίδι	219

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Το βάζο	235
<i>Carpe Noctem</i>	246

*Στη γυναίκα μου, Εύα, και στον γιο μου, Ερμή,
που ήρθε να μας πολλαπλασιάσει*

*Τα περασμένα κανείς δεν τα θυμάται.
Και όσα θα συμβούν, θα σβήσουν απ' τη
μνήμη των ανθρώπων,
που θά 'ρθουν ύστερα από εμάς.*

Εκκλησιαστής, 1.11

*Πρόσεξε· μη μου πεις πως έτσι πρέπει ν'
αποδίδουν δικαιοσύνη οι άνθρωποι, γιατί
είσαι άνθρωπος κι έχεις σκοτώσει. Αν αρ-
χίσουμε να παίρνουμε ζωές για τις ζωές
που χάθηκαν, να είσαι βέβαιη πως θά 'ρθει
κι η σειρά σου.*

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ,

Ηλέκτρα

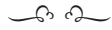
*Νιώθω πως έχει χαθεί, κι όμως, δεν ξέρω
πότε έφυγε.*

ΟΥΓΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ,

Χειμωνιάτικο Παραμύθι

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Σελήνη και λίθος

ΓΙΑ ΧΡΟΝΙΑ κανείς δεν ερχόταν σπίτι. Γιατί δεν καλούσα κανέναν, φαίνεται. Απομόνωση από το πλήθος. Μου είναι απαραίτητη, δεύτερη φύση. Δεν ανήκω. Δεν μπορώ πια να συνδεθώ με τίποτα, με κανέναν. Αν μπορούσε η ψυχή μου να στεριώσει κάπου, θα είχε συμβεί. Αλλά συνέχεια τρέχει. Από δω κι από κει. Πού να κάτσει. Κάποτε, το να ανήκεις στο πλήθος ήταν κάτι σχεδόν απαραίτητο, ήταν ο μόνος τρόπος να επιβιώσεις. Εδώ και πολλά χρόνια που οι άνθρωποι δεν εξαρτώνται από την αγέλη, μπορεί κάποιος να ζει μια χαρά εκτός. Είμαι ένας έξυπνος άνθρωπος. Διαθέτω ατράνταχτη λογική. Δεν την εκτιμώ, όμως. Κάπου διάβασα πως η λογική είναι, κατ' ουσίαν, κλάδος της εγκληματολογίας. Βρίσκομαι, λοιπόν, στο σωστό επάγγελμα. Που, όμως, κι αυτό δεν εκτιμώ. Όπως δεν εκτιμώ και τους άλλους. Οι πλειοψηφίες μου είναι απεχθείς. Και οι μειοψηφίες το ίδιο. Διαθέτω ιδιαίτερη διαίσθηση. Έχω παλιές μελωδίες του Νότου μέσα μου. Που μπορεί να είναι και μελλοντικές. Είπα ατράνταχτη λογική, αλλά ζευγαρωμένη με το άλογο, το παράλογο. Ακούω προσεχτικά. Είμαι ένας έξυ-

πνος άνθρωπος. Και ως τέτοιος, ξέρω πια πως, εάν είμαι κάτι, δεν είμαι και τίποτα.

Η πόλη ήταν πολύ μακριά. Είχα φύγει τόσο βόρεια. Σπανάκιως κοίταζα τις φωτογραφίες μας. Εκτυπωμένες, σε μέτριας ποιότητας χαρτί. Από τα ταξίδια. Ωραίες φωτογραφίες, όμως. Από τη Μαδρίτη, λόγου χάριν. Σ' εκείνο το πάρκο με τη λίμνη, που ήταν σαν τον πίνακα του Γάλλου ζωγράφου, τον οποίο αγαπούσες. Όλα κουκκίδες. Όλοι και όλα κουκκίδες. Όμορφο πράγμα. Κάποιοι θα πήγαιναν εκεί να διασκεδάσουν, κάποιοι να σκοτώσουν την ώρα τους, κάποιοι να φλερτάρουν. Και κάποιοι να πεθάνουν, φαντάζομαι. Ο θάνατος στο πάρκο! Ευλογημένος. Θάνατος στις πόλεις. Το Λονδίνο, λόγου χάριν, είναι ένα απέραντο κοιμητήριο. Γεμάτο ψυχές. Και φθινοπωρινά φύλλα που τα παρακολουθείς να ταξιδεύουν στο φύσημα του ανέμου και να ντύνουν τους περαστικούς. Μέχρι να πέσουν. Τα φύλλα. Λεπτά, μεταξωτά. Αίσθημα άκρως ελαστικό. Για ψυχές δίπολες, ασύνδετες.

Εκείνη. Πού είναι; Όπου κι αν είναι, τη βλέπω κάθε φορά που κλείνω τα μάτια μου. Σαν να έχει τυπωθεί στο οπτικό μου νεύρο. Όταν τα ανοίγω, η απουσία της είναι πλήρης. Δεν έχει κανένα ψεγάδι η απουσία. Είναι απόλυτα αληθινό αίσθημα. Η άφιξη της απουσίας σημαίνει την εδραίωσή της. Την αγαπώ. Σ' αγαπώ επειδή έχεις φύγει, επειδή δεν σε έχω πια. Πόσο χυδαία όλα αυτά. Πόσο φτηνά. Εσύ έχεις γιατρευτεί από εμένα. Με άφησες κι έφυγες. Με εγκατέλειψες. Εγώ, όχι. Πώς να σ' αφήσω; Υποφέρω. Έχω τρόπους να το ξεχνάω. Αλλά επιστρέφεις πάντα. Κάθε χρονιά είναι η χρονιά σου. Κάθε στιγμή που ξανάρχεσαι, η στιγμή σου.

Ο θόρυβος από το δρόμο. Βαρύ προαίσθημα για ταξίδι. Όμως, κάθε μέρα κι ένα κύτταρο μαυρίζει. Έχω γίνει πια ένας μαύρος λευκός. Δηλαδή, πιο μαύρος από τους μαύρους. Η μαύρη χρονιά. Η χρονιά της γάτας. Της μαύρης γάτας. Η χρονιά του τελματωμένου, δύστηνου, βάρβαρου χρόνου.

Όλο αυτό το άνοιγμα και το κλείσιμο. Μια αόρατη κουβέρτα ανάμεσά μας. Στον κόσμο και σ' εμένα. Και ξαφνικά, μια σουβλιά μνήμης – η «λογική» εξαφανίζεται.

Πολύ νωρίς, ήταν ήδη πολύ αργά για μένα.

Για χρόνια κανείς δεν ερχόταν σπίτι. Μόνο εκείνες, αλλά εκείνες δεν μετράνε. Καμία εγγύτητα. Κάποια έμπαινε και κάποια έβγαινε.

«Ω, ναι», έλεγε.

«Ναι», έλεγα κι εγώ.

Ψέματα. Μερικά πράγματα σκίζουν την καρδιά. Άλλα τη ράβουν κομμάτι κομμάτι.

Κάποια στιγμή μού πρότειναν μια δουλειά στην πρωτεύουσα. Σε ένα μέρος που ξέρω καλά. Σε ένα μέρος όπου έχω γεννηθεί, έχω ζήσει, έχω υπάρξει. Κατάδικος. Με τη μεταφορική, φυσικά, έννοια. Σε ένα μέρος που έχω ξαναδουλέψει. Σε ένα μέρος όπου έγιναν τόσα πολλά, στην ουσία, όλα.

Η δουλειά μου, σε πρώτη ανάγνωση, δεν συνάδει. Μα ποιος κρίνεται από τη δουλειά του; Τι σχέση έχουν η εσωτε-

ρική ταραχή, οι ακαριαίες μετατοπίσεις, τα διανοητικά τερτίπια, με το βιοπορισμό; Βέβαια, ο ιδανικός παρατηρητής της ανάσας και του ρόγχου βρίσκει τον τόπο όπου όλα ισορροπούν, ιριδίσματα μιας αντικαθρεφτισμένης ζωής.

Μέχρι να φτάσω, ταξίδευα, σταματούσα σε ενδιάμεσες πόλεις για τρεις μέρες. Δεν αντέχω πια να πηγαίνω μεγάλα ταξίδια. Πάνω από τρεις ώρες οδήγηση τη μέρα με εξαντλεί. Πολλά με εξαντλούν. Οι άνθρωποι κυρίως, όταν δεν ανταλλάσσεις κάτι. Η ψιλοκουβεντούλα της καθημερινότητας με αποτελειώνει. Κι η δουλειά μου έχει πολλά τέτοια: ουσιαστικά, βασίζεται στην ψιλοκουβεντούλα και, κυρίως, στο τι κρύβεται από κάτω. Αλλά λέω: Οκεί, εδώ είναι δουλειά. Υπομονή. Εξάλλου εκεί βρίσκω το υλικό. Στα μισοειπωμένα. Εκεί τα αφήνουν τα στοιχεία οι άνθρωποι. Εκεί τα εγκαταλείπουν. Και τα ξεχνούν. Οι ηλίθιοι. Λες και δεν έχουν αφήσει το ίχνος. Τόσα ξέρουν. Τα εγκαταλείπουν σε εμάς για να τα χρησιμοποιούμε.

Έμενα σε ξενοδοχεία. Κάποια έμπαινε και κάποια έβγαίνε. Το δικαίωμα εισόδου (τι ναρκισσισμός έπειτα από όλα αυτά... Με πόση άνεση με διαχειρίζομαι...) το κέρδιζαν όχι με τους κλασικούς τρόπους. Με αλαφιάσματα, με νήπιες συμπεριφορές, με εκπλήξεις. Το κέρδιζαν συνήθως με σιωπές. Υπάρχουν δύο ειδών σιωπές: η σιωπή των νεκρών και η σιωπή της επικοινωνίας, της υψίστης επικοινωνίας. Φαίνεται πως είχα εφεύρει μια Τρίτη: τη σιωπή του «τίποτα». Κάποια από αυτές, όμως, ήταν πολύ ομιλητική.

«Κοίτα έξω. Θυμάσαι τότε που ήσουν ξαπλωμένος στην παραλία;»

Τι ερώτηση! Μπορεί να είμαστε σε αυτήν την εφήμερη συνθήκη, αλλά δεν παύει να είναι γυναίκα. Δέος. Για το μυαλό, το σώμα, την ανθεκτικότητα του σώματος που μπορεί να γίνει φωλιά ενός έμβιου όντος, την ψυχική ανθεκτικότητα. Τη μαγγανεία του φύλου. Πώς μπορώ; Έπειτα από... Ένας σαν κι εμένα τιμωρός. Πώς μπορώ;

Διαμερισματοποίηση. Έχω εξασκηθεί πολύ καλά στην τέχνη αυτή. Τώρα είναι μια άλλη ώρα. Και σήμερα, όπως κάθε μέρα, είμαι εγώ, δεν υπάρχει άλλη στιγμή από την τωρινή, την απόλυτα επίκαιρη τωρινή μου παρουσία.

Θέλω. Πάντα κάτι θέλω. Τι θέλω; Νομίζω δύναμη. Πάντα θέλω δύναμη, δεν υπάρχει κανείς που να μη θέλει πάντα δύναμη. Δύναμη απαιτείται κυρίως στα μεγάλα ζητήματα, σ' εκείνα που συνδέονται με ηδονή, με χρήση, με απώλεια. Όμως, το παράξενο είναι ότι τα μεγάλα ζητήματα κάποτε τελειώνουν, αλλά τα μικρά διαρκούν εσαεί. Δεν βαριέσαι. Έτσι κι αλλιώς, δεν έχω τίποτα. Δεν κατέχω τίποτα.

«Πότε;»

«Όταν ήσουν παιδί, δεν ξάπλωνες στην παραλία;»

«Ναι».

«Και κοίταζες ψηλά; Και αναρωτιόσουνα γιατί τ' αστέρια είναι καρφωμένα;»

«Αναρωτιόμουν».

«Και τότε ένα έπεσε;»

«Πώς το ξέρεις;»

«Το ξέρω. Από πού είσαι;»